

Kancelaria

Od: Polskie Stowarzyszenie na rzecz Ochrony Środowiska i Praw Człowieka
<stowarzyszeniepsos@protonmail.com>
Wysłano: wtorek, 2 lipca 2024 07:20
Do: kancelaria@powiat-otwocki.pl
Temat: Uwagi
Załączniki: 2071 - STOWARZYSZENIE regulamin Z KALUZULĄ PODPIS NOTARIUSZA-sig.pdf;
image.png; image.png; image.png; image.png; image.png; Sprzeciwy Prezydenta
Miasta Krakowa dot. masztów.rar

Polskie Stowarzyszenie na rzecz Tarnów, dnia 02.07.2024 r.

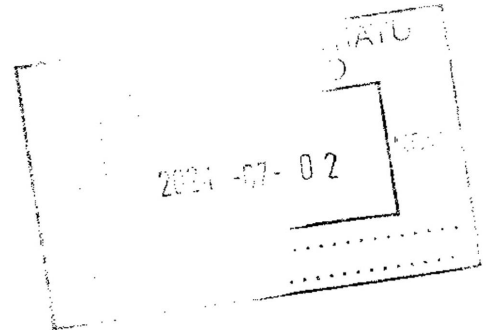
Ochrony Środowiska i Praw Człowieka

ul. Wrocławska 78o

55-093 Kielczów

REGON: 526796049

stowarzyszeniepsos@protonmail.com

Starostwo Powiatowe w Otwocku

Wydział Ochrony Środowiska

Uwagi

Sygnatura sprawy: A 2/24

Na podstawie art. 152b ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska (dalej określanej jako: „poś”)

Stowarzyszenie wnosi uwagi w stosunku do ponownego zgłoszenia (mylnie oznaczonego przez inwestora jako informacji o nieistotnej zmianie danych w zakresie pracy instalacji) instalacji P4 przy al.

Nadwiślańskiej 132 w Józefowie. Organizacja wnosi o:

1. wniesienie sprzeciwu na podstawie art. 152 ust. 4a pkt 2 poś.

Stowarzyszenie jest stowarzyszeniem zwykłym wpisanym do ewidencji stowarzyszeń zwykłych prowadzonej przez Starostwo Powiatowe we Wrocławiu pod numerem 97 (<https://powiatwroclawski.bip.net.pl/?a=207>).

Stowarzyszenie uprzejmie prosi o prowadzenie korespondencji w niniejszej sprawie drogą elektroniczną poprzez mail.

Uwagi są wnoszone z zachowaniem stosownego terminu.

Szczegółowe uzasadnienie

I

Wstępnie Stowarzyszenie podaje, że wniesienie uwagi nie wszczyna postępowania administracyjnego w trybie przepisów ustawy Kodeks postępowania administracyjnego (dalej określanej jako: „kpa”), wobec czego uwagi nie muszą spełniać wymogów przepisów kpa. Wyłącznie do sprzeciwu, który jest wydawany w formie decyzji, mają zastosowanie przepisy kpa.

Ponadto do uwag nie mają zastosowania przepisy kpa, tak więc uwagi nie muszą być podpisane i wniesione zgodnie z wymaganiami kpa. Żaden przepis prawa o tym nie stanowi, a szczególowe zasady co do uwag określa art. 152b poś.

II

Stowarzyszenie jest stowarzyszeniem zwykłym, a ponadto prowadzi działalność w zakresie ochrony i promocji zdrowia oraz w zakresie ekologii.

Organizacja wskazuje, że § 6 pkt a, d, e, i, j, k i n regulaminu Stowarzyszenia świadczą o tym, że działalność taka jest prowadzona. Regulamin załączamy do niniejszego pisma.

Tak więc Organizacja jest formalnie uprawniona do wniesienia uwagi w oparciu o art. 152b ust. 3 poś.

III

W wyroku WSA w Krakowie z dnia 19.12.2019 r., II SA/Kr 1066/19, orzeczono, że: „Ponownie rozpoznając sprawę organ musi dokonać jednoznacznej kwalifikacji pisma [...] spółka. o.o. z dnia 3 grudnia 2018 r. a w sytuacji gdy uzna, że pismo to stanowiło informację nie prowadzi postępowania administracyjnego, gdyż przedłożenie pisma stanowi czynność materialno-techniczną, przy czym obowiązujące przepisy nie uprawniają do wydania decyzji o sprzeciwie. Obowiązkiem organu będzie natomiast zastosowanie normy z art. 152 ust 7a. p.o.ś. w obowiązującym brzmieniu. Organ będzie miał na uwadze, że Prawo ochrony środowiska, przyznaje organowi uprawnienie to wniesienia sprzeciwu w drodze decyzji administracyjnej, przy czym sprzeciw taki może być wniesiony wyłącznie w przypadku dokonania zgłoszenia instalacji nowo zbudowanej lub dokonania zgłoszenia instalacji zmienionej w sposób istotny przy spełnieniu warunków określonych w ust. 4a cyt. ustawy. Instytucja sprzeciwu wbrew stanowisku strony skarżącej nie ma zastosowania w sytuacji przedłożenia organowi jedynie informacji, o których mowa w art. 152 ust. 6 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska”.

Pokreślić należy, że nie do przyjęcia byłaby sytuacja, że arbitralna kwalifikacja inwestora własnego pisma jako ponownego zgłoszenia lub informacji o zmianie nieistotnej byłaby dla Organu wiążąca i nie podlegała ocenie Organu. Co prawda ogólne przepisy kpa nie mają zastosowania co do oceniania tych dokumentów, natomiast mają one zastosowanie do decyzji o sprzeciwie i jeśli Organ takową decyzję zamierza wydać, to powinien wywiązać się z tych ogólnych zasad: czyli m.in. poddać swobodnej ocenie wszystkie dowody (art. 77 par. 1 kpa oraz art. 80 kpa) – do których niewątpliwie zalicza się dokumentacja inwestora, być wnikliwym w sprawie i kierować się przepisami prawa, biorąc pod uwagę słuszny interes obywateli (art. 7 par. 1 kpa i art. 12 par. 1 kpa). Już nawet z art. 2 Konstytucji RP, który każdorazowo wiąże organy władzy

publicznej, wynika, że w demokratycznym państwie prawa wyżej podana sytuacja byłaby niedopuszczalna i Organ powinien być wnikliwy, kierować się przepisami oraz logiką i wiedzą współczesną, aby nie doszło do absurdalnych i niepraworządnych sytuacji.

Informacja o zmianie danych jest wyłącznie wtedy, gdy zmiany poczynione w instalacji mają charakter zmian nieistotnych. Od informacji nie jest możliwym wniesienie sprzeciwu.

Ponowne zgłoszenie instalacji zachodzi wtedy, gdy dokonane zmiany mają charakter istotnych zmian. Od ponownego zgłoszenia przysługuje Organowi sprzeciw.

Tak więc trzeba poddać ocenie pismo inwestora – czy jest ono informacją, czy może ponownym zgłoszeniem.

Zdaniem Organizacji wyżej oznaczone pismo jest bez cienia wątpliwości ponownym zgłoszeniem, gdyż zmiany poczynione przez inwestora w wymiarze pracy instalacji są zmianami istotnymi, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 7 poś.

W wyroku WSA w Warszawie IV SA/Wa 1975/20 przyjęto, że zmiana funkcjonowania instalacji to zmiana polegająca np. na wydłużeniu czasu pracy instalacji, intensyfikacji sposobu jej wykorzystywania czy zmiana w organizacji funkcjonowania.

Skoro ustawodawca w art. 152 ust. 1 poś i w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia określa, że zgłoszeniu podlega instalacja o mocy co najmniej 15 W i taka instalacja może negatywnie oddziaływać na środowisko, to trzeba uznać, że każda zmiana w zakresie mocy instalacji o co najmniej 15 W jest zmianą istotną, bowiem zwiększa możliwie negatywne oddziaływanie na środowisko. Taka zmiana powinna być poddana kontroli Organu środowiska, aby zapewnić należytą ochronę środowisku. Tym bardziej, kierując się ustawową definicją pojęcia istotnej zmiany instalacji, jeśli wielkość zmiany jest znacznie większa od 15 W, to taka zmiana jest zmianą istotną, bowiem zwiększa się znaczenie możliwego negatywnego oddziaływania na środowisko. W niniejszej sprawie moce anten zostały zwiększone o wielkości liczone w nawet tysiącach

Watów [W]. Tak więc doszło do takiej zmiany sposobu funkcjonowania instalacji, która może powodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko. Za kwalifikacją zmiany jako istotnej zmiany przemawia także fakt, że prace poczynione przez inwestora stanowią rozbudowę w rozumieniu przepisów ustawy Prawo budowlane, a więc inwestor musiał uzyskać decyzję o pozwoleniu na budowę, o czym będzie w dalszym ciągu uwag. Świadczy to o tym, że dokonane zmiany nie były prostymi, nieistotnymi zmianami, lecz ich zakres i znaczenie były szerokie i aż tak istotne, że muszą być objęte pozwoleniem na budowę.

Należy więc bezsprzecznie zakwalifikować pismo inwestora jako ponowne zgłoszenie, gdyż zakres zmian był zmianą istotną. Znacznie zwiększyła się sumaryczna moc wszystkich anten instalacji względem poprzedniego wykazu mocy anten zawartego we wcześniejszym dokumencie inwestora zgłoszonym do tut. Organu.

O istotności dokonanej zmiany świadczy np. ta okoliczność, że zdemonutowano wszystkiedotychczasowe anteny sektorowe w liczbie 6, których sumaryczna moc wynosiła 564 W, a, w zamian za nie, zamontowano 15 nowych, zupełnie innych anten sektorowych o sumarycznej mocy aż 105165 W, i ponadto moc anteny radioliniowej również się znacznie zwiększyła – ok. dwukrotnie. Wynika to z dokumentu przesłanego przez inwestora, oznaczonego przez inwestora jako informacja o zmianie danych, będącego jednak w rzeczywistości ponownym zgłoszeniem instalacji, oraz z poprzedniego zgłoszenia instalacji. Doszło więc do niezwykle bardzo istotnych zmian. Znamienne jest, że każda nowa antena ma wielokrotnie większą moc niż wszystkie dawne anteny sektorowe razem wzięte. Taka zmiana poczyniona w instalacji jest ogromnie istotna i musi podlegać procedowaniu w trybie zgłoszenia instalacji, gdyż organ ochrony środowiska oraz społeczeństwo muszą mieć wpływ na tak ogromną ingerencję inwestora w środowisko – poprzez tak wielką emisję promieniowania.

Zaistniała zmiana jest znacząca, bowiem ma ona wpływ na wielkość natężenia promieniowania elektromagnetycznego w środowisku. Skoro moc instalacji niezwykle ogromnie wzrosła, to i również wielkości natężenia promieniowania w środowisku znacznie wzrosły. Każde pole elektromagnetyczne może negatywnie oddziaływać na środowisko. Niniejsza instalacja została zgłoszona do Organu w trybie art. 152 ust. 1 poś, a obowiązki temu podlega tylko taka instalacja, która przez swą emisję promieniowania może negatywnie oddziaływać na środowisko. Tak więc promieniowanie elektromagnetyczne może negatywnie oddziaływać na środowisko. Skoro więc w niniejszej sprawie doszło do zwiększenia natężenia tego promieniowania w miejscach dostępnych dla ludności, wskutek znacznego zwiększenia mocy instalacji, a

ludność i środowisko są tym samym narażani na większe promieniowanie, to uznać należy, że zmiana poczyniona w funkcjonowaniu instalacji mogła spowodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko. Natężenie mogącego negatywnie oddziaływać na środowisko promieniowania elektromagnetycznego w środowisku się znacząco zwiększyło wskutek zwiększenia mocy instalacji. Tak więc zmiana poczyniona w funkcjonowaniu instalacji mogła spowodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko. Uznać więc trzeba, że doszło do istotnej zmiany instalacji w rozumieniu art. 3 pkt 7 poś. Niedopuszczalnym w demokratycznym państwie prawa byłaby sytuacja, że inwestor tak zmienia funkcjonowanie instalacji, że znacząco zwiększa się poziom promieniowania w środowisku, a Organ nie może wnieść sprzeciwu w stosunku do takiego zajścia, a obywatele (narażani na znacznie większe promieniowanie, co potwierdziły pomiary) nie mogą wnieść uwag. Inwestor poczynił szereg zmian w instalacji, które mogły spowodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko.

IV

Wniesienie sprzeciwu jest konieczne, bowiem instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska, o których mowa w art. 76 ust. 2 pkt 1 i 2 poś. Wymagane jest dla inwestora uzyskanie stosownych decyzji. Inwestor nie uzyskał decyzji o pozwoleniu na budowę

Informacje o wszystkich wydanych decyzjach o pozwoleniu na budowę dostępne są na stronie <https://wyszukiwarka.gunb.gov.pl/>. Organy architektoniczno-budowlane muszą przysyłać do GUNB informacje o wydanych decyzjach i dane te są zamieszczane na stronie internetowej.

Na ww. stronie internetowej po wpisaniu miejscowości, w której znajduje się stacja bazowa, brak jakiegokolwiek decyzji wydanej dla operatora dla ostatnich miesięcy. Brak pozwolenia dla tej stacji bazowej.

Zgodnie z art. 152 ust. 4a pkt 2 poś „Sprzeciw, o którym mowa w ust. 4, jest wnoszony, jeżeli instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska, o których mowa w art. 76 ust. 2 pkt 1 i 2”.

Art. 76 ust. 2 pkt 1 i 2 poś brzmią: „Wymaganiami ochrony środowiska dla nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji są:

- 1) wykonanie wymaganych przepisami lub określonych w decyzjach administracyjnych środków technicznych chroniących środowisko;
- 2) zastosowanie odpowiednich rozwiązań technologicznych, wynikających z ustaw lub decyzji”.

Przedmiotowa instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska wyżej wymienionych, bowiem nie wykonano określonych w decyzji o pozwoleniu na budowę środków technicznych chroniących środowisko i nie zastosowano odpowiednich rozwiązań technologicznych wynikających z decyzji o pozwoleniu na budowę, gdyż takiej decyzji nie wydano, pomimo że musiała być ona uzyskana przez inwestora.

Ww. przepisy nakładają na inwestora obowiązek wykonania stosownych środków technicznych i zastosowania odpowiednich rozwiązań określonych w decyzjach. Jeśli więc inwestor nie uzyskał koniecznych decyzji, to tym samym nie wykonał określonych w decyzjach środków i nie zastosował odpowiednich rozwiązań. Zaznaczyć należy, że inwestor musiał uzyskać decyzję o pozwoleniu na budowę i musiał tym samym wykonać środki techniczne oraz zastosować odpowiednie rozwiązania określone w tej decyzji. Skoro inwestor tego nie dokonał, to instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska, o których mowa w art. 76 ust. 2 pkt 1 i 2 poś.

V

Należy przytoczyć wyrok WSA w Krakowie z dnia 09.05.2019 r., II SA/Kr 317/19, w którym Sąd wskazał, że: „Podkreślenia także i w tej sprawie wymaga, że w przypadku inwestycji jaką jest stacja bazowa telefonii komórkowej pominąć nie można tej okoliczności, że jest to budowla szczególnego rodzaju, która może szkodliwie wpływać na środowisko, a w szczególności na zdrowie ludzi, w sytuacji jej zrealizowania na budynku wielorodzinnym i w bliskim sąsiedztwie innych zabudowań o takim charakterze, przy czym niebezpieczeństwo to wywołuje przecież nie sama konstrukcja wsporcza (maszt), a zamocowane na niej anteny, generujące radiowe pole elektromagnetyczne (31 maja 2011 r. WHO/IARC sklasyfikowała radiowe pole elektromagnetyczne, jako potencjalnie rakotwórcze dla człowieka)”.

Nadaje to szczególnej wagi sprawie, albowiem możliwe jest, że stacja bardzo poważnie będzie narażać zdrowie i życie przebywających w jej okolicy ludzi. Warto zaznaczyć, że NSA w wyroku z dnia 11.02.2021 r. utrzymał w mocy decyzję o rozbiórce stacji bazowej objętej wyrokiem WSA w Krakowie z dnia 09.05.2019 r. Była ona nielegalnie rozbudowana i potężnie szkodziła okolicznej ludności (wiele ludzi zmarło, zachorowało na nowotwory i ma masę problemów zdrowotnych, co potwierdzają stosowne dokumenty i wypowiedź kobiety mieszkającej w okolicy przedmiotowej krakowskiej stacji bazowej – <https://www.youtube.com/watch?v=ivnjuZM1H0c> i <https://rumble.com/v3smgy2-szkodliwe-dziaanie-anten-telefonii-komrkowej-2g-4g-w-krakowie-badania.html>).

Prof. dr hab. med. Alicja Bortkiewicz w wywiadzie z prezesem fundacji Instytut Spraw Obywatelskich Rafałem Górskim (<https://instytutprawobywatelskich.pl/elektrosmog-nie-jest-obojetny-dla-zdrowia>) mówi: „Wnioski podstawowe były takie, że w odległości około 100 m od stacji bazowej do mniej więcej 200 m znacznie więcej było dolegliwości takich jak: zaburzenia snu, poczucie zmęczenia, zaburzenia pamięci świeżej, bóle głowy (bardzo często) i one występowały istotnie częściej w porównaniu z osobami, które mieszkały poza zasięgiem tej stacji. [...] Państwo powinno przede wszystkim zaakceptować naukowe dowody na to, że nie jest to obojętne”. Profesorka Bortkiewicz poinformowała także, iż: „Uważam, że w szkołach telefony komórkowe absolutnie nie są nikomu do niczego potrzebne. Rodzice tłumaczą, że mają kontakt z dziećmi, no ale przecież w czasie lekcji nie muszą mieć tego kontaktu. Proszę bardzo, niech dziecko ma komórkę, ale zostawia ją w szatni, będzie nie tylko poza polem elektromagnetycznym. Telefon ma także wpływ na psychikę dziecka, to jest uzależnienie, to jest uwiązanie, to pasja oglądania nieustannego co się dzieje, śledzenia wydarzeń. My tego jeszcze nie postrzegamy jako nałóg, ale to niedługo będzie mogło być tak traktowane. Jest bardzo wiele uzależnień, psychologowie już podkreślają, że jest to naprawdę niebezpieczne”. Na pytanie „Rozumiem, że jest też Pani przeciwna lokalizacji masztów telefonii komórkowej w okolicach i na budynkach użyteczności publicznej?” z kolei odpowiedziała: „Zdecydowanie, w okolicach szpitali, przedszkoli, szkół, kościołów – absolutnie uważam, że nie. Zwłaszcza tych stacji o dużych mocach”.

Badanie z miejscowości Naila w Górnej Frankonii (Niemcy) pokazuje, po pomiarach w okresie 10 lat (1994 r.-2004 r.), że u 41 osób zdiagnozowano raka w promieniu 400 metrów od stacji bazowej. 12 osób zachorowało w promieniu 400-800 metrów. Częstość występowania raka w promieniu 400 metrów anteny była zatem o ok. 300% wyższa (<https://www.kla.tv/12686>).

Organizacja wskazuje, że sporna stacja bazowa ma całodobowo wytwarzać silne pola elektromagnetyczne, zapewniając przez to cały czas wysoki zasięg telefoniczny (w tym 5G), które jest potencjalnie silnie szkodliwe dla zdrowia ludzkiego (nawet potencjalnie rakotwórcze – co uznała WHO) oraz nie ma niezbitych dowodów nieszkodliwości dla zdrowia tego typu promieniowania.

VI

Przedmiotowa instalacja musiała być objęta pozwoleniem na budowę. Budowa każdej instalacji będącej stacją bazową wymaga pozwolenia na budowę, co potwierdza jednolite orzecznictwo NSA i WSA. Skoro inwestor nie uzyskał takiej decyzji, to nie są spełnione wymogi ochrony środowiska. Organ powinien więc wnieść sprzeciw. Potwierdzają to załączone sprzeciwy Prezydenta Miasta Krakowa wydane w podobnych sprawach.

Ponadto dołożenie nowych anten do instalacji lub zwiększenie (nawet zdalne) mocy anten jest rozbudową instalacji. Każda stacja bazowa jest obiektem budowlanym i wymaga pozwolenia na budowę. Każda zmiana mocy anten wymaga nowego pozwolenia na budowę, gdyż jest to rozbudowa. Potwierdza to ugruntowane orzecznictwo NSA i WSA.

WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 31.01.2023 r., II SA/Bd 1149/22, orzekł, że: „Dodać należy, że w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego podkreśla się, że przy realizacji tego typu urządzeń emitujących fale elektromagnetyczne, powinna obowiązywać zasada przezorności w trosce o zdrowie i życie ludzkie. Zgodnie z art. 74 ust. 2 oraz art. 5 Konstytucji RP ochrona środowiska jest obowiązkiem władz publicznych, które powinny kierować się zasadą zrównoważonego rozwoju, wspierać działania obywateli na rzecz ochrony i poprawy stanu środowiska oraz realizować prawo każdego do informacji o stanie i ochronie środowiska. W duchu tych zasad powinny być interpretowane i stosowane przepisy Prawa budowlanego (art. 29 ust. 2 pkt 15). Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej na podstawie zgłoszenia, a więc bez udziału stron, o których mowa w art. 28 ust. 2 p.b., nie daje gwarancji prawidłowego wyznaczenia obszaru oddziaływania obiektu (art. 3 pkt 20) oraz poszanowania uzasadnionych interesów osób trzecich posiadających nieruchomości w tym obszarze, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 9 p.b. (por. wyroki NSA z 29 stycznia 2020 r., II OSK 641/18, z 11 lipca 2019 r., II OSK 2242/17, z 15 grudnia 2017 r., II OSK 613/17, z 19 stycznia 2018 r., II OSK 848/16, dostępne jw.)”.

Stowarzyszenie zaznacza również, że poglądy dotyczące konieczności uzyskania pozwolenia na budowę na budowę nowej stacji bazowej oraz montaż dodatkowych anten i zwiększenie mocy anten i traktowanie takich czynności jako rozbudowę stacji bazowej są ugruntowane w orzecznictwie i podzielane również przez najnowsze orzecznictwo Sądów administracyjnych, w którym ponadto odróżnia się pojęcie instalowania od rozbudowy, przebudowy jak też budowy oraz zaznacza się, że również wyłącznie zwiększenie mocy EIRP istniejących już anten jako czynność skutkująca zmianą charakterystycznego parametru stacji bazowej, jakim jest moc EIRP, stanowi rozbudowę stacji bazowej i wymaga uzyskania pozwolenia na budowę (por. np. następujące wyroki Sądów administracyjnych: IV SA/Po 753/23, II OSK 869/21, II OSK 49/21, II SA/Kr 780/23, II SA/GI 777/19, II OSK 2685/20, II SA/Kr 488/23, II OSK 1899/20, II OSK 1511/20, II SA/GI 937/22, II OSK 1851/19, II SA/Lu 822/22, II OSK 1618/19, II SA/Łd 60/23, II SA/Go 278/22, II SA/OI 773/22, II OSK 368/20, II SA/Lu 767/22, II SA/Bd 1149/22, II OSK 2632/21, II OSK 2620/21).

WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 08.04.2024 r., II SA/GI 249/24, orzekł, że: „W orzecznictwie sądowoadministracyjnym nie budzi zatem wątpliwości, że jeżeli instalacja dodatkowych anten prowadzi do zmiany parametrów użytkowych obiektu, jakim jest stacja bazowa, to stanowi ona rozbudowę tej stacji, a nie instalowanie (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 czerwca 2020 r. sygn. akt II OSK 3991/19; z dnia 8 lipca 2020 r. sygn. akt II OSK 1212/20; z dnia 12 marca 2020 r. sygn. akt II OSK 1101/18). Rodzaj, moc i usytuowanie anten ma wpływ na działanie stacji bazowej telefonii komórkowej, a zatem na jej parametry użytkowe i techniczne. Zwiększenie lub ogólna zmiana sumaryczna mocy pojedynczych anten są traktowane w orzecznictwie jako rozbudowa stacji bazowej, a roboty budowlane prowadzące do zwiększenia lub ogólnej zmiany sumarycznej, nieobjęte zwolnieniami wskazanymi w art. 29-30 Prawa budowlanego, wymagają uzyskania pozwolenia na budowę (zob. m.in. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 25 maja 2023 r. sygn. akt II OSK 1899/20; z dnia 12 marca 2020 r. sygn. akt II OSK 1101/18; z dnia 20 lutego 2019 r. sygn. akt II OSK 789/17; z dnia 12 października 2016 r. sygn. akt II OSK 3341/14; z dnia 22 lutego 2017 r. sygn. akt II OSK 1494/15; z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. akt II OSK 1224/14)”.

WSA w Krakowie w wyroku z dnia 04.07.2023 r., II SA/Kr 488/23, zawyrokował, że: „Wbrew jednak stanowisku strony skarżącej prawidłowo organy oceniły, że mimo, iż usytuowanie [stacji bazowej telefonii komórkowej – przyp. Stowarzyszenia] miało miejsce na dachu budynku, to sporne roboty dotyczą obiektu wykonanego bez wymaganego prawem pozwolenia na budowę. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów administracyjnych stacja bazowa telefonii komórkowej nie jest bowiem urządzeniem związanym z obiektem budowlanym, zapewniającym możliwość jego korzystania zgodnie z przeznaczeniem, stanowi

funkcjonalny element sieci telekomunikacyjnej i jako taka jest całością techniczno - użytkową, którą należy zakwalifikować jako budowlę. Ponadto stacja bazowa telefonii komórkowej powoduje emisję fal elektromagnetycznych, które z zasady rozprzestrzeniają się poza obszarem, do którego inwestor posiada prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. W związku z tym budowa (przebudowa, rozbudowa) stacji bazowej telefonii komórkowej wymaga pozwolenia na budowę, jeżeli obszar oddziaływania jest większy (szerszy) niż teren do którego inwestor ma prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. [...] Zatem instalacja m.in. dodatkowych anten sektorowych, prowadzi do zmiany parametrów użytkowych obiektu budowlanego, co wymaga uzyskania pozwolenia na budowę, albowiem stanowi rozbudowę legalnie istniejącej stacji bazowej, co w konsekwencji uzasadniało wdrożenie trybu postępowania z art. 48 upb. Wobec powyższego rozbudowywanym obiektem jest stacja bazowa telefonii komórkowej a nie budynek czy konstrukcja dachu budynku przy ul. [...] w Krakowie. Rozbudowę warunkuje sam fakt montażu anten celem zmiany parametrów technicznych obiektu budowlanego - stacji bazowej telefonii komórkowej, jako całości techniczno-użytkowej”.

NSA w wyroku z dnia 25.05.2023 r., II OSK 1899/23, orzekł, że: „Jak przyjmuje się w orzecznictwie sądów administracyjnych, stacja bazowa telefonii komórkowej jest budowlą stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami (art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego), a tym samym stanowi obiekt budowlany (art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego), wymagający pozwolenia na budowę (por. np. wyroki NSA z dnia 25 sierpnia 2022 r., sygn. II OSK 2696/19, z 21 stycznia 2016 r. II OSK 1224/14; z 15 lutego 2017 r. II OSK 596/17). [...] W sytuacji, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, gdy instalacja dodatkowych anten czy osprzętu technicznego prowadzi do zmiany parametrów użytkowych stacji bazowej, to takie przedsięwzięcie należy uznać za rozbudowę tej stacji, a nie instalowaniu urządzeń. Nie ulega wątpliwości, że rodzaj, moc i usytuowanie anten ma wpływ na działanie stacji bazowej telefonii komórkowej, a zatem na jej parametry użytkowe i techniczne”.

Niewątpliwym jest, że inwestor zdemontował wszystkie dotychczasowe anteny sektorowe w liczbie 6, których sumaryczna moc wynosiła 564 W, a, w zamian za nie, zamontował 15 nowych, zupełnie innych anten sektorowych o sumarycznej mocy aż 105165 W, i ponadto moc anteny radioliniowej również znacznie zwiększył – ok. dwukrotnie. Inwestor powinien więc uzyskać pozwolenie na budowę, bowiem dokonał rozbudowy. Bardzo znacząco zmieniły się charakterystyczne parametry obiektu budowlanego, jakim jest stacja bazowa telefonii komórkowej. Inwestor nie uzyskał tego pozwolenia, co potwierdzają dane z wyszukiwarki GUNB. Dokonał szeregu złożonych prac inwestorskich, skutkujących znacznym zwiększeniem emisji potencjalnie znacząco szkodliwego promieniowania elektromagnetycznego, nie uzyskując pozwolenia na budowę. Tak więc zasadnym jest wniesienie sprzeciwu.

Wobec powyższego Stowarzyszenie wnosi jak w *petitum* uwag i liczy na ich niezwłoczne rozpatrzenie.

Załączniki:

1. regulamin Stowarzyszenia,
2. wyciąg z wyszukiwarki GUNB,
3. decyzje Prezydenta Miasta Krakowa potwierdzające słuszność uwag.

Z poważaniem

Wysłano z bezpiecznej poczty e-mail [Proton Mail](#).

Józefów, dnia 04.07.2024 r.

Starostwo Powiatowe w Otwocku
Wydział Ochrony Środowiska

Uwagi

Na podstawie art. 152b ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska (dalej określanej jako: „poś”) wnosimy uwagi w stosunku do ponownego zgłoszenia (mylnie oznaczonego przez inwestora jako informacji o nieistotnej zmianie danych w zakresie pracy instalacji) instalacji P4 przy al. Nadwiślańskiej 132 w Józefowie. Wnosimy o:

1. wniesienie sprzeciwu na podstawie art. 152 ust. 4a pkt 2 poś.

Uprzejmie prosimy o prowadzenie korespondencji w niniejszej sprawie drogą elektroniczną.

Uwagi są wnoszone z zachowaniem stosownego terminu.

Szczegółowe uzasadnienie

I

Wstępnie podajemy, że wniesienie uwagi nie wszczyna postępowania administracyjnego w trybie przepisów ustawy Kodeks postępowania administracyjnego (dalej określanej jako: „kpa”), wobec czego uwagi nie muszą spełniać wymogów przepisów kpa. Wyłącznie do sprzeciwu, który jest wydawany w formie decyzji, mają zastosowanie przepisy kpa.

Ponadto do uwag nie mają zastosowania przepisy kpa, tak więc uwagi nie muszą być podpisane i wniesione zgodnie z wymaganiami kpa. Żaden przepis prawa o tym nie stanowi, a szczegółowe zasady co do uwag określa art. 152b poś.

II

Jesteśmy mieszkańcami gminy Józefów – tożsamej, w której znajduje się ww. instalacja – więc jesteśmy uprawnieni do wniesienia niniejszych uwag, zgodnie z art. 152b ust. 3 poś.

III

W wyroku WSA w Krakowie z dnia 19.12.2019 r., II SA/Kr 1066/19, orzeczono, że: „Ponownie rozpoznając sprawę organ musi dokonać jednoznacznej kwalifikacji pisma [...] spółka. o.o. z dnia 3 grudnia 2018 r. a w sytuacji gdy uzna, że pismo to stanowiło informację nie prowadzi postępowania administracyjnego, gdyż przedłożenie pisma stanowi czynność materialno-techniczną, przy czym obowiązujące przepisy nie uprawniają do wydania decyzji o sprzeciwie. Obowiązkiem organu będzie natomiast zastosowanie normy z art. 152 ust 7a. p.o.ś. w obowiązującym brzmieniu. Organ będzie miał na uwadze, że Prawo ochrony środowiska, przyznaje organowi uprawnienie to wniesienia sprzeciwu w drodze decyzji administracyjnej, przy czym sprzeciw taki może być wniesiony wyłącznie w przypadku dokonania zgłoszenia instalacji nowo zbudowanej lub dokonania zgłoszenia instalacji zmienionej w sposób istotny przy spełnieniu warunków określonych w ust. 4a cyt. ustawy. Instytucja sprzeciwu wbrew stanowisku strony skarżącej nie ma zastosowania w sytuacji przedłożenia organowi jedynie informacji, o których mowa w art. 152 ust. 6 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska”.

Pokreślić należy, że nie do przyjęcia byłaby sytuacja, że arbitralna kwalifikacja inwestora własnego pisma jako ponownego zgłoszenia lub informacji o zmianie nieistotnej byłaby dla Organu wiążąca i nie podlegała ocenie Organu. Co prawda ogólne przepisy kpa nie mają zastosowania co do oceniania tych dokumentów, natomiast mają one zastosowanie do decyzji o sprzeciwie i jeśli Organ takową decyzję zamierza wydać, to powinien wywiązać się z tych ogólnych zasad: czyli m.in. poddać swobodnej ocenie wszystkie dowody (art. 77 par. 1 kpa oraz art. 80 kpa) – do których niewątpliwie zalicza się dokumentacja inwestora, być wnikliwym w sprawie i kierować się przepisami prawa, biorąc pod uwagę słuszny interes obywateli (art. 7 par. 1 kpa i art. 12 par. 1 kpa). Już nawet z art. 2 Konstytucji RP, który każdorazowo wiąże organy władzy publicznej, wynika, że w demokratycznym państwie prawa wyżej podana sytuacja byłaby niedopuszczalna i Organ powinien być wnikliwy, kierować się przepisami oraz logiką i wiedzą współczesną, aby nie doszło do absurdalnych i niepraworządnych sytuacji.

Informacja o zmianie danych jest wyłącznie wtedy, gdy zmiany poczynione w instalacji mają charakter zmian nieistotnych. Od informacji nie jest możliwym wniesienie sprzeciwu.

Ponowne zgłoszenie instalacji zachodzi wtedy, gdy dokonane zmiany mają charakter istotnych zmian. Od ponownego zgłoszenia przysługuje Organowi sprzeciw.

Tak więc trzeba poddać ocenie pismo inwestora – czy jest ono informacją, czy może ponownym zgłoszeniem.

Naszym zdaniem wyżej oznaczone pismo jest bez cienia wątpliwości ponownym zgłoszeniem, gdyż zmiany poczynione przez inwestora w wymiarze pracy instalacji są zmianami istotnymi, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 7 poś.

W wyroku WSA w Warszawie IV SA/Wa 1975/20 przyjęto, że zmiana funkcjonowania instalacji to zmiana polegająca np. na wydłużeniu czasu pracy instalacji, intensyfikacji sposobu jej wykorzystywania czy zmiana w organizacji funkcjonowania.

Skoro ustawodawca w art. 152 ust. 1 poś i w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia określa, że zgłoszeniu podlega instalacja o mocy co najmniej 15 W i taka instalacja może negatywnie oddziaływać na środowisko, to trzeba uznać, że każda zmiana w zakresie mocy instalacji o co najmniej 15 W jest zmianą istotną, bowiem zwiększa możliwie negatywne oddziaływanie na środowisko. Taka zmiana powinna być poddana kontroli Organu środowiska, aby zapewnić należytą ochronę środowisku. Tym bardziej, kierując się ustawową definicją pojęcia istotnej zmiany instalacji, jeśli wielkość zmiany jest znacznie większa od 15 W, to taka zmiana jest zmianą istotną, bowiem zwiększa się znaczenie możliwego negatywnego oddziaływania na środowisko. W niniejszej sprawie moce anten zostały zwiększone o wielkości liczone w nawet tysiącach Watów [W]. Tak więc doszło do takiej zmiany sposobu funkcjonowania instalacji, która może powodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko. Za kwalifikacją zmiany jako istotnej przemawia także fakt, że prace poczynione przez inwestora stanowią rozbudowę w rozumieniu przepisów ustawy Prawo budowlane, a więc inwestor musiał uzyskać decyzję o pozwoleniu na budowę, o czym będzie w dalszym ciągu uwag. Świadczy to o tym, że dokonane zmiany nie były prostymi, nieistotnymi zmianami, lecz ich zakres i znaczenie były szerokie i aż tak istotne, że muszą być objęte pozwoleniem na budowę.

Należy więc bezsprzecznie zakwalifikować pismo inwestora jako ponowne zgłoszenie, gdyż zakres zmian był zmianą istotną. Znacznie zwiększyła się sumaryczna moc wszystkich anten instalacji względem poprzedniego wykazu mocy anten zawartego we wcześniejszym dokumencie inwestora zgłoszonym do tut. Organu.

O istotności dokonanej zmiany świadczy np. ta okoliczność, że zdemontowano wszystkie dotychczasowe anteny sektorowe w liczbie 6, których sumaryczna moc wynosiła 564 W, a, w zamian

za nie, zamontowano 15 nowych, zupełnie innych anten sektorowych o sumarycznej mocy aż 105165 W, i ponadto moc anteny radioliniowej również się znacznie zwiększyła – ok. dwukrotnie. Wynika to z dokumentu przesłanego przez inwestora, oznaczonego przez inwestora jako informacja o zmianie danych, będącego jednak w rzeczywistości ponownym zgłoszeniem instalacji, oraz z poprzedniego zgłoszenia instalacji. Doszło więc do niezwykle bardzo istotnych zmian. Znamienne jest, że każda nowa antena ma wielokrotnie większą moc niż wszystkie dawne anteny sektorowe razem wzięte. Taka zmiana poczyniona w instalacji jest ogromnie istotna i musi podlegać procedowaniu w trybie zgłoszenia instalacji, gdyż organ ochrony środowiska oraz społeczeństwo muszą mieć wpływ na tak ogromną ingerencję inwestora w środowisko – poprzez tak wielką emisję promieniowania.

Zaistniała zmiana jest znacząca, bowiem ma ona wpływ na wielkość natężenia promieniowania elektromagnetycznego w środowisku. Skoro moc instalacji niezwykle ogromnie wzrosła, to i również wielkości natężenia promieniowania w środowisku znacznie wzrosły. Każde pole elektromagnetyczne może negatywnie oddziaływać na środowisko. Niniejsza instalacja została zgłoszona do Organu w trybie art. 152 ust. 1 poś, a obowiązkowi temu podlega tylko taka instalacja, która przez swą emisję promieniowania może negatywnie oddziaływać na środowisko. Tak więc promieniowanie elektromagnetyczne może negatywnie oddziaływać na środowisko. Skoro więc w niniejszej sprawie doszło do zwiększenia natężenia tego promieniowania w miejscach dostępnych dla ludności, wskutek znacznego zwiększenia mocy instalacji, a ludność i środowisko są tym samym narażani na większe promieniowanie, to uznać należy, że zmiana poczyniona w funkcjonowaniu instalacji mogła spowodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko. Natężenie mogącego negatywnie oddziaływać na środowisko promieniowania elektromagnetycznego w środowisku się znacząco zwiększyło wskutek zwiększenia mocy instalacji. Tak więc zmiana poczyniona w funkcjonowaniu instalacji mogła spowodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko. Uznać więc trzeba, że doszło do istotnej zmiany instalacji w rozumieniu art. 3 pkt 7 poś. Niedopuszczalnym w demokratycznym państwie prawa byłaby sytuacja, że inwestor tak zmienia funkcjonowanie instalacji, że znacząco zwiększa się poziom promieniowania w środowisku, a Organ nie może wnieść sprzeciwu w stosunku do takiego zajścia, a obywatele (narażani na znacznie większe promieniowanie, co potwierdziły pomiary) nie mogą wnieść uwag. Inwestor poczynił szereg zmian w instalacji, które mogą spowodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko.

Wniesienie sprzeciwu jest konieczne, bowiem instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska, o których mowa w art. 76 ust. 2 pkt 1 i 2 poś. Wymagane jest dla inwestora uzyskanie stosownych decyzji. Inwestor nie uzyskał decyzji o pozwoleniu na budowę

Informacje o wszystkich wydanych decyzjach o pozwoleniu na budowę dostępne są na stronie <https://wyszukiwarka.gunb.gov.pl/>. Organy architektoniczno-budowlane muszą przesyłać do GUNB informacje o wydanych decyzjach i dane te są zamieszczane na stronie internetowej.

Na ww. stronie internetowej po wpisaniu miejscowości, w której znajduje się stacja bazowa, brak jakiegokolwiek decyzji wydanej dla operatora dla ostatnich miesięcy. Brak pozwolenia dla tej stacji bazowej.

Zgodnie z art. 152 ust. 4a pkt 2 poś „Sprzeciw, o którym mowa w ust. 4, jest wnoszony, jeżeli instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska, o których mowa w art. 76 ust. 2 pkt 1 i 2”.

Art. 76 ust. 2 pkt 1 i 2 poś brzmią: „Wymaganiami ochrony środowiska dla nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji są:

- 1) wykonanie wymaganych przepisami lub określonych w decyzjach administracyjnych środków technicznych chroniących środowisko;
- 2) zastosowanie odpowiednich rozwiązań technologicznych, wynikających z ustaw lub decyzji”.

Przedmiotowa instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska wyżej wymienionych, bowiem nie wykonano określonych w decyzji o pozwoleniu na budowę środków technicznych chroniących środowisko i nie zastosowano odpowiednich rozwiązań technologicznych wynikających z decyzji o pozwoleniu na budowę, gdyż takiej decyzji nie wydano, pomimo że musiała być ona uzyskana przez inwestora.

Ww. przepisy nakładają na inwestora obowiązek wykonania stosownych środków technicznych i zastosowania odpowiednich rozwiązań określonych w decyzjach. Jeśli więc inwestor nie uzyskał koniecznych decyzji, to tym samym nie wykonał określonych w decyzjach środków i nie zastosował odpowiednich rozwiązań. Zaznaczyć należy, że inwestor musiał uzyskać decyzję o pozwoleniu na budowę i musiał tym samym wykonać środki techniczne oraz zastosować odpowiednie rozwiązania określone w tej decyzji. Skoro inwestor tego nie dokonał, to instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska, o których mowa w art. 76 ust. 2 pkt 1 i 2 poś.

Należy przytoczyć wyrok WSA w Krakowie z dnia 09.05.2019 r., II SA/Kr 317/19, w którym Sąd wskazał, że: „Podkreślenia także i w tej sprawie wymaga, że w przypadku inwestycji jaką jest stacja bazowa telefonii komórkowej pominąć nie można tej okoliczności, że jest to budowla szczególnego rodzaju, która może szkodliwie wpływać na środowisko, a w szczególności na zdrowie ludzi, w sytuacji jej zrealizowania na budynku wielorodzinnym i w bliskim sąsiedztwie innych zabudowań o takim charakterze, przy czym niebezpieczeństwo to wywołuje przecież nie sama konstrukcja wsporcza (maszt), a zamocowane na niej anteny, generujące radiowe pole elektromagnetyczne (31 maja 2011 r. WHO/IARC sklasyfikowała radiowe pole elektromagnetyczne, jako potencjalnie rakotwórcze dla człowieka)”.

Nadaje to szczególnej wagi sprawie, albowiem możliwe jest, że stacja bardzo poważnie będzie narażać zdrowie i życie przebywających w jej okolicy ludzi. Warto zaznaczyć, że NSA w wyroku z dnia 11.02.2021 r. utrzymał w mocy decyzję o rozbiórce stacji bazowej objętej wyrokiem WSA w Krakowie z dnia 09.05.2019 r. Była ona nielegalnie rozbudowana i potężnie szkodziła okolicznej ludności (wiele ludzi zmarło, zachorowało na nowotwory i ma masę problemów zdrowotnych, co potwierdzają stosowne dokumenty i wypowiedź kobiety mieszkającej w okolicy przedmiotowej krakowskiej stacji bazowej – <https://www.youtube.com/watch?v=ivnjuZM1H0c> i <https://rumble.com/v3smgy2-szkodliwe-dziaanie-anten-telefonii-komrkowej-2g-4g-w-krakowie-badania.html>).

Prof. dr hab. med. Alicja Bortkiewicz w wywiadzie z prezesem fundacji Instytut Spraw Obywatelskich Rafałem Górskim (<https://instytutsprawobywatelskich.pl/elektrosmog-nie-jest-obojetny-dla-zdrowia>) mówi: „Wnioski podstawowe były takie, że w odległości około 100 m od stacji bazowej do mniej więcej 200 m znacznie więcej było dolegliwości takich jak: zaburzenia snu, poczucie zmęczenia, zaburzenia pamięci świeżej, bóle głowy (bardzo często) i one występowały istotnie częściej w porównaniu z osobami, które mieszkały poza zasięgiem tej stacji. [...] Państwo powinno przede wszystkim zaakceptować naukowe dowody na to, że nie jest to obojętne”. Profesor Bortkiewicz poinformowała także, iż: „Uważam, że w szkołach telefony komórkowe absolutnie nie są nikomu do niczego potrzebne. Rodzice tłumaczą, że mają kontakt z dziećmi, no ale przecież w czasie lekcji nie muszą mieć tego kontaktu. Proszę bardzo, niech dziecko ma komórkę, ale zostawia ją w szatni, będzie nie tylko poza polem elektromagnetycznym. Telefon ma także wpływ na psychikę dziecka, to jest uzależnienie, to jest uwiązanie, to pasja oglądania nieustannego co się dzieje, śledzenia wydarzeń. My tego jeszcze nie postrzegamy jako nałóg, ale to niedługo będzie mogło być tak traktowane. Jest bardzo wiele uzależnień, psychologowie już podkreślają, że jest to naprawdę niebezpieczne”. Na pytanie „Rozumiem, że jest też Pani przeciwna lokalizacji masztów telefonii komórkowej w okolicach i na budynkach użyteczności publicznej?” z kolei odpowiedziała:

„Zdecydowanie, w okolicach szpitali, przedszkoli, szkół, kościołów – absolutnie uważam, że nie. Zwłaszcza tych stacji o dużych mocach”.

Badanie z miejscowości Naila w Górnej Frankonii (Niemcy) pokazuje, po pomiarach w okresie 10 lat (1994 r.-2004 r.), że u 41 osób zdiagnozowano raka w promieniu 400 metrów od stacji bazowej. 12 osób zachorowało w promieniu 400-800 metrów. Częstość występowania raka w promieniu 400 metrów anteny była zatem o ok. 300% wyższa (<https://www.kla.tv/12686>).

Wskazujemy, że sporna stacja bazowa ma całodobowo wytwarzać silne pola elektromagnetyczne, zapewniając przez to cały czas wysoki zasięg telefoniczny (w tym 5G), które jest potencjalnie silnie szkodliwe dla zdrowia ludzkiego (nawet potencjalnie rakotwórcze – co uznała WHO) oraz nie ma niezbitych dowodów nieszkodliwości dla zdrowia tego typu promieniowania.

VI

Przedmiotowa instalacja musiała być objęta pozwoleniem na budowę. Budowa każdej instalacji będącej stacją bazową wymaga pozwolenia na budowę, co potwierdza jednolite orzecznictwo NSA i WSA. Skoro inwestor nie uzyskał takiej decyzji, to nie są spełnione wymogi ochrony środowiska. Organ powinien więc wnieść sprzeciw. Potwierdzają to załączone sprzeciwy Prezydenta Miasta Krakowa wydane w podobnych sprawach.

Ponadto dołożenie nowych anten do instalacji lub zwiększenie (nawet zdalne) mocy anten jest rozbudową instalacji. Każda stacja bazowa jest obiektem budowlanym i wymaga pozwolenia na budowę. Każda zmiana mocy anten wymaga nowego pozwolenia na budowę, gdyż jest to rozbudowa. Potwierdza to ugruntowane orzecznictwo NSA i WSA.

WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 31.01.2023 r., II SA/Bd 1149/22, orzekł, że: „Dodać należy, że w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego podkreśla się, że przy realizacji tego typu urządzeń emitujących fale elektromagnetyczne, powinna obowiązywać zasada przezorności w trosce o zdrowie i życie ludzkie. Zgodnie z art. 74 ust. 2 oraz art. 5 Konstytucji RP ochrona środowiska jest obowiązkiem władz publicznych, które powinny kierować się zasadą zrównoważonego rozwoju, wspierać działania obywateli na rzecz ochrony i poprawy stanu środowiska oraz realizować prawo każdego do informacji o stanie i ochronie środowiska. W duchu tych zasad powinny być interpretowane i stosowane przepisy Prawa budowlanego (art. 29 ust. 2 pkt 15). Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej na podstawie zgłoszenia, a więc bez udziału stron, o których mowa w art. 28 ust. 2 p.b., nie daje gwarancji prawidłowego wyznaczenia obszaru oddziaływania obiektu (art. 3 pkt 20) oraz poszanowania uzasadnionych interesów osób trzecich posiadających nieruchomości w

tym obszarze, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 9 p.b. (por. wyroki NSA z 29 stycznia 2020 r., II OSK 641/18, z 11 lipca 2019 r., II OSK 2242/17, z 15 grudnia 2017 r., II OSK 613/17, z 19 stycznia 2018 r., II OSK 848/16, dostępne jw.)”.

Zaznaczamy również, że poglądy dotyczące konieczności uzyskania pozwolenia na budowę na budowę nowej stacji bazowej oraz montaż dodatkowych anten i zwiększenie mocy anten i traktowanie takich czynności jako rozbudowę stacji bazowej są ugruntowane w orzecznictwie i podzielane również przez najnowsze orzecznictwo Sądów administracyjnych, w którym ponadto odróżnia się pojęcie instalowania od rozbudowy, przebudowy jak też budowy oraz zaznacza się, że również wyłącznie zwiększenie mocy EIRP istniejących już anten jako czynność skutkująca zmianą charakterystycznego parametru stacji bazowej, jakim jest moc EIRP, stanowi rozbudowę stacji bazowej i wymaga uzyskania pozwolenia na budowę (por. np. następujące wyroki Sądów administracyjnych: IV SA/Po 753/23, II OSK 869/21, II OSK 49/21, II SA/Kr 780/23, II SA/GI 777/19, II OSK 2685/20, II SA/Kr 488/23, II OSK 1899/20, II OSK 1511/20, II SA/GI 937/22, II OSK 1851/19, II SA/Lu 822/22, II OSK 1618/19, II SA/Ld 60/23, II SA/Go 278/22, II SA/OI 773/22, II OSK 368/20, II SA/Lu 767/22, II SA/Bd 1149/22, II OSK 2632/21, II OSK 2620/21).

WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 08.04.2024 r., II SA/GI 249/24, orzekł, że: „W orzecznictwie sądowoadministracyjnym nie budzi zatem wątpliwości, że jeżeli instalacja dodatkowych anten prowadzi do zmiany parametrów użytkowych obiektu, jakim jest stacja bazowa, to stanowi ona rozbudowę tej stacji, a nie instalowanie (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 czerwca 2020 r. sygn. akt II OSK 3991/19; z dnia 8 lipca 2020 r. sygn. akt II OSK 1212/20; z dnia 12 marca 2020 r. sygn. akt II OSK 1101/18). Rodzaj, moc i usytuowanie anten ma wpływ na działanie stacji bazowej telefonii komórkowej, a zatem na jej parametry użytkowe i techniczne. Zwiększenie lub ogólna zmiana sumaryczna mocy pojedynczych anten są traktowane w orzecznictwie jako rozbudowa stacji bazowej, a roboty budowlane prowadzące do zwiększenia lub ogólnej zmiany sumarycznej, nieobjęte zwolnieniami wskazanymi w art. 29-30 Prawa budowlanego, wymagają uzyskania pozwolenia na budowę (zob. m.in. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 25 maja 2023 r. sygn. akt II OSK 1899/20; z dnia 12 marca 2020 r. sygn. akt II OSK 1101/18; z dnia 20 lutego 2019 r. sygn. akt II OSK 789/17; z dnia 12 października 2016 r. sygn. akt II OSK 3341/14; z dnia 22 lutego 2017 r. sygn. akt II OSK 1494/15; z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. akt II OSK 1224/14)”.

WSA w Krakowie w wyroku z dnia 04.07.2023 r., II SA/Kr 488/23, zawyrokował, że: „Wbrew jednak stanowisku strony skarżącej prawidłowo organy oceniły, że mimo, iż usytuowanie [stacji bazowej telefonii komórkowej – przyp. nasz] miało miejsce na dachu budynku, to sporne roboty dotyczą obiektu wykonanego bez wymaganego prawem pozwolenia na budowę. Zgodnie z utrwalonym

orzecnictwem sądów administracyjnych stacja bazowa telefonii komórkowej nie jest bowiem urządzeniem związanym z obiektem budowlanym, zapewniającym możliwość jego korzystania zgodnie z przeznaczeniem, stanowi funkcjonalny element sieci telekomunikacyjnej i jako taka jest całością techniczno - użytkową, którą należy zakwalifikować jako budowlę. Ponadto stacja bazowa telefonii komórkowej powoduje emisję fal elektromagnetycznych, które z zasady rozprzestrzeniają się poza obszarem, do którego inwestor posiada prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. W związku z tym budowa (przebudowa, rozbudowa) stacji bazowej telefonii komórkowej wymaga pozwolenia na budowę, jeżeli obszar oddziaływania jest większy (szerszy) niż teren do którego inwestor ma prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. [...] Zatem instalacja m.in. dodatkowych anten sektorowych, prowadzi do zmiany parametrów użytkowych obiektu budowlanego, co wymaga uzyskania pozwolenia na budowę, albowiem stanowi rozbudowę legalnie istniejącej stacji bazowej, co w konsekwencji uzasadniało wdrożenie trybu postępowania z art. 48 upb. Wobec powyższego rozbudowywanym obiektem jest stacja bazowa telefonii komórkowej a nie budynek czy konstrukcja dachu budynku przy ul. [...] w Krakowie. Rozbudowę warunkuje sam fakt montażu anten celem zmiany parametrów technicznych obiektu budowlanego - stacji bazowej telefonii komórkowej, jako całości techniczno-użytkowej”.

NSA w wyroku z dnia 25.05.2023 r., II OSK 1899/23, orzekł, że: „Jak przyjmuje się w orzecnictwie sądów administracyjnych, stacja bazowa telefonii komórkowej jest budowlą stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami (art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego), a tym samym stanowi obiekt budowlany (art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego), wymagający pozwolenia na budowę (por. np. wyroki NSA z dnia 25 sierpnia 2022 r., sygn. II OSK 2696/19, z 21 stycznia 2016 r. II OSK 1224/14; z 15 lutego 2017 r. II OSK 596/17). [...] W sytuacji, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, gdy instalacja dodatkowych anten czy osprzętu technicznego prowadzi do zmiany parametrów użytkowych stacji bazowej, to takie przedsięwzięcie należy uznać za rozbudowę tej stacji, a nie instalowaniu urządzeń. Nie ulega wątpliwości, że rodzaj, moc i usytuowanie anten ma wpływ na działanie stacji bazowej telefonii komórkowej, a zatem na jej parametry użytkowe i techniczne”.

Niewątpliwym jest, że inwestor zdemontował wszystkie dotychczasowe anteny sektorowe w liczbie 6, których sumaryczna moc wynosiła 564 W, a, w zamian za nie, zamontował 15 nowych, zupełnie innych anten sektorowych o sumarycznej mocy aż 105165 W, i ponadto moc anteny radioliniowej również znacznie zwiększył – ok. dwukrotnie. Inwestor powinien więc uzyskać pozwolenie na budowę, bowiem dokonał rozbudowy. Bardzo znacząco zmieniły się charakterystyczne parametry obiektu budowlanego, jakim jest stacja bazowa telefonii komórkowej. Inwestor nie uzyskał tego pozwolenia, co potwierdzają dane z wyszukiwarki GUNB. Dokonał szeregu złożonych prac inwestorskich, skutkujących znacznym zwiększeniem emisji potencjalnie znacząco szkodliwego

promieniowania elektromagnetycznego, nie uzyskując pozwolenia na budowę. Tak więc zasadnym jest wniesienie sprzeciwu.

Wobec powyższego wnosimy jak w *petitum* uwag i liczy na ich niezwłoczne rozpatrzenie.

Załączniki:

1. wyciąg z wyszukiwarki GUNB,
2. decyzje Prezydenta Miasta Krakowa potwierdzające słuszność uwag.